# 5 A 40/2001-28

# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Součkové a JUDr. Antonína Koukala, v právní věci žalobce S. K. n. V., a. s., zast. Mgr. Michalem Janíkem, advokátem se sídlem Příbram II., Dlouhá 141, proti žalované komisi pro cenné papíry, Washingtonova 7, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí prezídia Komise pro cenné papíry ze dne 11. 12. 2000, č. j. 31/13 629/2000,

**t a k t o :**

Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 1000 Kč z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce Mgr. Michala Janíka, advokáta, Advokátní kancelář se sídlem Příbram II, Dlouhá 141; poplatek bude vrácen ve lhůtě 10 dnů od právní moci tohoto usnesení.

## O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 13. 3. 2001, doručenou Vrchnímu soudu v Praze dne 20. 3. 2001, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto usnesení, jímž mu byla uložena pokuta ve výši 200 000 Kč podle ust. § 86 odst. 1, písm. b) zákona o cenných papírech, a to za porušení ustanovení § 80 odst. 1 téhož zákona.

Usnesením ze dne 17. 7. 2001, č. j. 5 A 40/2001 – 13, Vrchní soud v Praze řízení zastavil podle úst. § 9 odst. 1 ták. Č. 549/1991 Sb. (o soudních poplatcích) pro nezaplacení soudního poplatku ve výši 1000 Kč, splatného podáním žaloby, tj. již dnem 20. 3. 2001, (§ 4 písm. a) zák. č. 549/1991 Sb.). Žalobce poplatek nezaplatil ani dodatečně ve lhůtě 14 dnů soudem k tomu určené ve výzvě, která byla zástupci žalobce doručena dne 8. 6. 2001, ačkoli byl o následcích nezaplacení soudního poplatku poučen. Právnímu zástupci žalobce bylo usnesení o zastavení řízení doručeno do vlastních rukou dne 9. 8. 2001 spolu s poučením, že proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné (§ 250 j odst. 4 o. s. ř.).

Podáním ze dne 16. 8. 2001, označeným jako odvolání – návrh na zrušení usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 7. 2001, č. j. 5 A 40/2001 – 13 o zastavení řízení, se žalobce dovolává ust. § 9 odst. 7 zák. č. 549/1991 Sb. v platném znění, (podle něhož lze usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku zrušit, je-li poplatek zaplacen nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení) a v této souvislosti označuje za nesprávný postup, který vylučuje právo dotčeného podat opravný prostředek proti usnesení o zastavení řízení, a vylučuje možnost takové usnesení zrušit v odvolací lhůtě ve smyslu § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích z důvodu dodatečného zaplacení soudního poplatku. Připomíná, že důvodem opožděného splnění poplatkové povinnosti byly personální změny ve vedení organizace žalobce a dále okolnosti související se změnou sídla advokátní kanceláře právního zástupce žalobce. Žalobce vyslovuje přesvědčení, že i v tomto případě, může žalobce dodatečně v obecné odvolací lhůtě podle občanského soudního řádu uhradit soudní poplatek a soud je povinen podle citovaného zákonného ustanovení zrušit usnesení o zastavení řízení. Z důvodu právní jistoty podává současně proti napadenému usnesení odvolání. Spolu s podání „odvoláním“ zaplatil žalobce kolkovou známkou soudní poplatek ve výši 1000 Kč, který došel Vrchnímu soudu v Praze dne 17. 8. 2002.

Na Nejvyšší správní soud přešla věc podle § 132 zák. č. 150/2002 Sb. (soudní řád správní) z Vrchního soudu v Praze, neboť ten o důsledcích zaplacení soudního poplatku žalobcem, k němuž došlo po vydání usnesení o zastavení řízení, nerozhodl do dne účinnosti

uvedeného zákona. Nejvyšší správní soud je však přesvědčen, že na něho přešla jen povinnost vrátit soudní poplatek podle § 10 odst. 3 a odst. 7 zák. č. 549/1991 Sb. v platném znění. Proti rozhodnutí Vrchního soudu v Praze o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku a o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení nebylo totiž možné podat další opravný prostředek, jak správně uvedl tento soud v poučení o opravných prostředcích. Nesprávně podaný opravný prostředek (odvolání, dovolání, návrh na přezkoumání rozhodnutí, návrh na obnovu řízení) nebyl způsobilý zahájit další řízení a nebyl zde ani soud, který by byl funkčně příslušný k jeho projednávání. Nebylo tudíž možné o případném odvolání rozhodnout podle části čtvrté občanského soudního řádu, jak navrhuje žalobce. Vrchní soud v Praze nemusel tudíž o takovém podání vůbec rozhodnout, měl však žalobce o tom vyrozumět. Věc v tomto rozsahu nemohla přejít na Nejvyšší správní soud. Podle § 132 soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) převezme a dokončí naposledy uvedený soud jen věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům nebo Nejvyššímu soudu. Z důvodů výše vysvětlených tyto podmínky možného převzetí věci nebyly v daném případě splněny.

Věcná příslušnost Vrchního soudu v Praze byla dána jen k rozhodnutí o vrácení soudního poplatku žalobci, neboť do dne účinnosti s. ř. s. nebylo o něm rozhodnuto, ačkoli rozhodnuto být mělo.

Podle ust. § 10 odst. 3 zák. č. 549/1991 Sb. v platném znění, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání nebo dovolání, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Podle odst. 5 téhož ustanovení, postupuje soud obdobně v řízení, v němž lze rozhodnout bez jednání, dokud nebylo vydáno rozhodnutí o věci samé. (Možnost rozhodnout v řízení bez jednání připouštělo ust. § 250 f o. s. ř.). Podle § 10 odst. 7 zák. č. 549/1991 Sb., byla-li věc po zaplacení poplatku nebo po vydání usnesení, kterým byla stanovena povinnost zaplatit poplatek, postoupena jinému příslušnému soudu, vrací přeplatek z účtu soudu tento soud.

V projednávané věci bylo řízení zastaveno před prvním jednání (či před rozhodnutím o věci samé) a proto musí být žalobci vrácen ve smyslu citovaných ustanovení zaplacený soudní poplatek ve výši 1000 Kč z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce žalobce.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení nejsou přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 17. 2. 2003

JUDr. Dagmar Nygrínová
předseda senátu